

Contes (pe prima pagină) - cașet fere
coperti

Comarada Trandafir

Am scris, așa cum mi-am priceput în
toate momentele pe care, datorită
Droștoș și Comaradului Dragomirescu,
le-am trăit în prigoana anului 1938,
până la arestarea mea.

Închindu-mă că poate vă interesează
unele amănunte, și le punet. de zina
Droștoș, urmându-vă toate cele bune.

Trăiască legumea și
Căpitoul.

Cașt. Contes

Rostoch 14-VIII-1942: munit de noi și
care îl iubim
neca Poil.

1

În seara zilei de 7 Aprilie
1938, pe la ora 6 $\frac{1}{2}$ stăteam de vorbă
cu o camaradă prin centrul Busteniului.
Ningeă liniștit, cu fulgi mari de
zăpadă. La un moment dat, Camarada
care se afla cu fața spre stradă, îmi
spune; - uite mașina Capitanei!
M-am întors și am văzut mașina,
care era condusă de Harrie, soferul
Capitanei. Am salutat. Capitana
mi-a răspuns, privind pe geamul
de dinapoi mașinei. Mi-am
închipuit că se duce la Predeal.
Am plecat imediat la gară, căci la 7 $\frac{1}{2}$
ora zece minute venea trenul de
Brașov, cu gândul să merg la Predeal
să-l văd pe Capitana. Ajuns la
Predeal, m-am îndreptat spre
Restaurantul Legionar. Aici ningeă
tot așa de frumoasă ca la Busteni.

După trigheana Restaurantului, era
 defterita Caratiănase, iar la o masă,
 stătea Florie, împreună cu Neculae Ion
 de la Galați, care era bolnav și-l turmesese
 Capitanul să stăa la Pădeal.

Neculae Ion citise scrisoarea Capitanului
 adresată lui Loga, pentru care avea
 procesul fixat pe ziua de 11 Aprilie.

M-am așezat și eu la masa lor,
 gând să copiez scrisoarea, pe care
 încă nu citisem. Imediat a intrat
 la masă Capitanul, alb tot de zăpădat.
 Fusesse cu schiurile. Cu mâin sculat
 în precare salutându-l...

- Cei ce ține aici, parca erau prin
 Buzău, imi spusese Capitanul.

Oa Capitanul, dar n-am răzuit când
 oți trecut cu mașina, n-am venit
 să vă văd.

- Bine, Bine, dacă Capitanul și
 o trecut spre buclăre.

După vreo jumătate de oră a venit din nou în Restaurant și a făcut unele cumpărături; căci a doua zi, dorea să se ducă cu schiurile pe Postăvarul.

Plimbându-se prin Restaurant, mă întreba, până când tunc zăpada pe Bucegi. I-am spus că se poate merge cu schiurile, până după zece Mai.

A dat din cap gânditor, fără să spună nimic. Aveam impresia că ar fi dorit mult să meargă cu schiurile pe Bucegi; căci mi fusese niciodată. După aceea a esit pe afasă.

Harie împreună cu Neculae Ion s-au dus probabil prin camerele lor, iar Elefterita a intrat prin bucatărie.

Rămăsesem singur când intra din nou Capitaniul.

Îa plimbat puțin prin Restaurant, apoi oprindu-se în fața mea, mă întreba;

4

Dar tu parcă era vorba să te însori;
te-ai însurat?.....

(În anul 1936 nu știu cum răspundese
soarelui că vreau să mă însor și a
auzit și Capitanul lucrul acesta.
Între-o Duminică ducându-mă cu
schiurile la Predeal, Capitanul mă
întrebat.

- Cei Contes, am auzit că vrei să
te însori; câți ani ai:

- 26 Capitanule, am răspuns eu.

- Foarte bine, tot la 26 de ani m-am
însurat și eu.

• Da Capitanule, dar eu n'as vrea
să mă însor până după Biruința
Legionară. Capitanul se uită la
mine, apoi chemându-l pe Dl. Prof. J.
Dolne, se îndreptă cu schiurile
spre Plaiul Focilor.)

- Nu Capitanule, am spus că numai
după Biruința Legionară vreau

să mă însor.

- Bune, foarte bune, făcu Căpitanul, apoi ~~se~~ intră din nou în bucătărie.

Neculae Ion, vezi să-ți ia scrisoarea pe care eu o copiam. L-am rugat să mai aștepte puțin, până termin.

Se făcuse târziu. Era ora 11 noaptea și nu mai aveam tren decât pe la ora două. Căpitanul intră iar în restaurant și văzându-mă tot acolo mă întrebă:

- Dar tu ce faci, stai aici până la două când vine trenul?

- Nu Căpitane, plec pe jos că nu e prea departe.

- Păi pleacă, că e târziu și să nu te aștețeze, așa degeaba. Căpitanul mica în țesut mână, am salutată și am plecat pe jos la busteni.

Leui 11 Aprilie am citit în ziar că Dl. Corneliu Codreanu fiind

la Predeal, procesul s'a amânat.
 În ziua de 17 Aprilie Căpitanul a
 fost arestat. ---

Târziu, în vară am auzit că
 Florică Ștefănescu, coborâșul Turung
 lui; arăta prichimbur lui Registru
 omii de pe Postăvaru, unde i se dădă
 căpitanul când a fost cu schimbul
 acolo. ---

x x x

În ziua de 14 Iunie 1938 pe la
 12, vine un om de la poartă
 dintr-o și-mi spune că mă așteaptă
 la poartă. M-am dus să văd
 e. Se întâmplă foarte des vară
 în viață câte cineva să mă întrebe
 despre anumite drumuri din munte
 nu erau cunoscute și mă
 gândeam că și acum putea să fi

erit cineva tot cu asemenea treburi.
 Măa, pe care nu cunoașteam, mi-a
 dat înaintea într-o bândă-mă dacă eu
 sunt Dr. Couthes. I-am răspuns afirmativ.
 A scos din cartea pe care o avea în
 mână un bilet, mi-a spus că este
 din partea Camarade. Trandafir, și
 plecat.

Nu pot să descriu bucuria pe care
 simțita în momentul acela.
 Când începuse prigoana, așdăam
 dorința de a lua și eu parte activă. ^{le}
~~pe se~~ Trebuia să aibe loc și mi-păsea
 că nu sunt la București, unde
 putea lua contact cu mai multe
 arazi pe care-i cunoașteam și
 desigur acum pregăteam ceva.
 despăcut biletul cu numărare
 am început să-l citesc:

Comarade Couthes,

și-mea să-ți vorbească. Unu Similita

17
 Jmie la ora 9 in st. Altarului Nr 3
 intrare de la soara Maria, pescu.
 L. Trandafir

Fi sigur ca nu este din
 partea politiei.
 doua zile care ma despartau de
 mentul cand trebuia sa ma
 talnesc cu Camarada Trandafir au
 cut foarte greu. Sambata dimineata
 ra 5 m-am urcat in trenul care
 gea spre Bucuresti. Aveam impresia
 merge prea incet. Pe Valea Prahovei;
 nul, desi accelerat opea la toate
 Tivle pana la Ploesti; de la Ploesti
 eolo nu mai opea decat la Chitila
 de aci; am ajuns imediat la Bucuresti;
 te. M-am dat jos in gara de Nord
 la ora 8 si am pornit pe
 azile Bucurestului privind prin vi-
 trine sa treaca timpul mai

itate.

Am ajuns pe la Liceul Lazăr, am luat tramvaiul până în Calea Pichler, și de acolo imediat am fost în Strada Altarului. Am sunat la poartă: a venit o Doamnă, pe care am întrebat-o de Doamna Mărășescu. Ea spus că este plecată și nu se poate întoarce până stara.

Am spus numele meu și am rugat-o să-i spună că aș vrea să vorbească cu Doamna. Am plecat amărățtune! Ce să fi întâmplat de mine? Camarada Trandafir, să fi fost arestată? Săracul de mine, nu team să-mi închisuri că în București, pentru Legionari, în aceste vremuri de grea urgență, ziua se transformă în noapte, iar noaptea în zi; căci Legionari nu mai puteau pe străzile Bucureștiului care suneau de agente, decât noaptea.

la ora 6 stara m'am dus din nou sa
 intreb de Doamna Marasescu.
 a spus ca a fost acasa si ma roa-
 ga sa vin din nou la ora 9 cand
 doamna va fi acasa.
 La
 9 fara caterva minute am fost pre-
 zent. Am sunat; de data aceasta
 venit sus sa Camarada Marasescu
 a poftit in casa si marunte de a
 ma asez pe scaun a intrat pe usa
 Camarada Trandafir, Camaradul
 Murescu, Suta Parlescu, aproape
 servata Camarada Irecu, pe care
 am vazuto pentru prima data
 asezat modesta intr-un colt al
 scai; de unde a privit tot timpul
 noi; fara sa spuna nici un cuvint.
 arada Trandafir, mi-a spus ca
 Bucuresti fiind cald, Camarazi erau
 caritati de politie multa, iar
 putine, ar dori sa vina pe mun-

Pe
 Mi-
 roa-
 când
 La
 pre-
 a
 M-a
 usa
 Drago-
 nob-
 atunci
 S-a
 ame-
 la
 Cama-
 în
 erau
 garde
 mun-

unde să stea câtra timp în -
 preună cu Camaradul Dragomirescu și
 alți Camarazi care erau căutați mai
 și în tîmbeu de politie, și dacă pot eu
 să găsesc un loc bun unde ar pu-
 tea sta, și din când în când, să le dau
 ceva mîncare. Am primit ime-
 diat fără nici un ^{fel} de ezitare, bucu-
 ros că pot face și eu ceva pentru ca-
 marazi care trebuiau să stea așezîți în
 aceste timpuri de liniste, pentru a pu-
 tea lucra, a lupta, și așa da chear viața
 și atunci când venimile va cere. Ne-am
 dat puentul de întălnire în
 tîmbeu pîdure la intrarea în Buzteu. pen-
 tru sîmbătă 25 June ora 5 dimineața. De la
 Camaradul Dragomirescu am aflat
 că, Alceu Cantăcuzi și Gyreună cu
 profesorul Vasile Crestescu au sîrit din
 trenul, care trebuia să-i aducă la
 București împreună cu alți Camarazi

tru a fi judecat de Tribunalul Copului II
 Armata. După aceea eu am plecat la ga-
 ră de unde am luat trenul spre
 Băstieni. Săptămîna care a urmat a
 trecut repede. Într-o după masă m-
 am repezit pînă sus pe munte să
 văd dacă pot vedea un loc potrivit pen-
 tru adăpostirea Camarazilor case ur-
 man să vină. Pe fata de săsărit a
 Cămin mi s-a părut că văd ceva. M-
 am întors acasă lucrînd. Am fă-
 cut rost de câteva posturi case să folo-
 scască drept pătură, iar sîmbătă dimi-
 neata am pornit prin pădure la lo-
 cal de întărire. Când am ajuns ac-
 la, am zărit printre copaci pe Camaradu Grecu.
 Mă aștepta. Când m-a zărit a ve-
 nit imediat la mine și m-a spus
 că Dîmni au sosit încă de seara
 și, iar acum mă aștepta mai sus
 în pădure. Am pornit pînă la

locul unde erau Camarada Trandafir Am
 împreună cu Camaradul Dragomirescu.
 Am pornit cu totii pe Valea Seacă
 dintre Clăi până la locul pe care îl
 văzuserăm eu de la distanță. Era un
 loc mic mic, cu carbă mare și
 câțeva jnepeni. În spate un perete
 cam de 50 de metri care se ridica până
 în vârful clăii, iar în față un perete
 nu prea înălțat, căci la vreo sută
 de metri mai jos, începea pădurea. De-
 parte, jos în vale se zăreau casele din
 Butești și Porana, Tapuliu. Locul acesta
 lăsa plăcut și domoșor mult. Am
 nimerit puțin locul, am găsit
 câțeva groti mici unde se putea păstra o
 parte din alimente și am pornit
 să cunoaștem puțin împrejurimile.
 Pe aproape nu se găsea nici un izvor
 de apă, dar fumul râii era încă plin
 cu zăpadă. Domșii au rămas să

doarmă sub cerul, care în stasa aceea
era plin de stele, iar eu am plecat la
căci duminică următoare sosise
ta Parlescu, care trebuia să aducă și
turile necesare. A doua zi duminică
sosise Iuta cu corturile. Am urcat
peună, am instalat corturile și
pa aceea ne-am așezat la odihnă. Ca-
marada Irecu, ne-a poftit mai
terziu la masă. Am mâncat totu-
cu poftă, după aceea ne-am dus pe
zăpadă, care din cauza timpului căl-
duros începuse să se topească, am fa-
abucit dintr-un lemn, un mic scoc,
e care l-am așezat între niște pietre
am așteptat până ce s-a lămpărit
apa, apoi am băut cu totu. Am
mai stat puțin și am plecat spre
casa. În noaptea aceea a fost
o furtună îngrozitoare. Ploua
picături mari, și dese, tună, fulgera și

bătea un vânt grozav. Mi-am bu-
 surat mult că sosisse corturile și
 puteam sta la adăpost. Eu mă
 ceam de două, trei ori pe săptămână
 cu mâncare căci mi plăteam lipsă de
 servicii ca mi cumva să observe
 jandarmii și să mă urmărească. Pe
 la începutul lunii Iulie, Gută Pavel
 , care făcea meseriile dramurii până la
 București și înapoi, îmi aduce o veste bu-
 nă pentru mine. Acela Cantacuzeni
 Trebuia să vină și el peste câteva zi-
 le să sărindă împreună cu ceilalți pe
 munte. Trebuia să urce, pe la
 Mălăești, Omul și să se întălnesc cu
 Gută pe platou. Peste câteva zile au
 ieșit, zădăra Jorjache Nicușari și
 Dumitru Dicușari, un Comandant a-
 juter, din Bășnov. Era șeful Gar-
 nizoanei Brașov care lucra
 foarte mult și acum era cointat și

el de Poștea din Brașov pentru a fi trimis
 mes un lagăr. Alean Cantacuzino nu
 a putut veni; deosece nu i s'ar putea
 că mâna pe care s'ar ruptă când a
 rit din tren. A rămas să vină ma-
 rziu. Bădita Lordache și Ducaru,
 după ce au dormit o noapte acolo, di-
 muneata au coborât, plecând unul
 trenul spre București, iar celălalt, pe
 jos peste Orhamie până la Pâșnov.
 Apropierându-se de Pâșnov, Ducaru se
 înălțase cu părintei lui pe care nu
 mai văzuse de mult și se opri să
 stea un pic, de vorbă. La un moment
 dat simți o mână pe umăr.
 Se întoarse să vadă cine este.
 Era șeful de Post din Pâșnov cu
 încă câțiva țandari.
 Te căutam cam de mult. Ple-
 Ducaru, acum erai ca ai să vi cu
 noi până la Post, căci tare mult do-

reste, seful Politiei din Brasov sa-ti
i beasa.

Au plecat cu totii la Post. Seful de
Post, telefoneaza la Brasov ca-liau
pomis pe Ducaru. I s-a raspuns sa-i
faci formele imediat si sa-l trimite
ca o masina pana la Brasov.

Sera lui a venit pana la post sa-i
aduca unele lucruri. Jandarmii au
desfacut pachetul inceput sa-l
controlize, in timp ce seful de Post
seria de zor. Ducaru si plimba din
camera in camera erou jandarmii intru
sola si in ayor. Vede cheea dela usa
ca era pus sa pe afara, inchide usa
si incuie, va cheea la el si fugi. Se
ascunde intru sera de pace unde
sta pana noaptea tarziu, cand
pleaca spre padure...

Urmarit de Jandarmii casa-l canton
un padure, dupa cateva zile a

[ajuns la]

Busheni, obosit și nemâncat. Seara
 la ora 9 a venit la mine și după ce
 mi-a povestit cele ce s-au întâmplat,
 amâncat puțin și a plecat sus pe
 munte, unde trebuia să sămăne și el
 era mai în siguranță. A doua zi
 am dus și eu cu mâncare. La adă de
 pe firul râului se topise și nu mai a-
 veam apă pe aproape, trebuia să se
 munte undeva mai aproape de apă.
 Am pornit pe brdul lui Răducu, spre Va-
 lea Jepilor și am găsit un loc care
 se părea că este destul de bun.
 Apoi de apă și siguranță, căci Valea Je-
 pilor care nu era departe, avea apă toa-
 tă vara. Pe marginea unei prăpăstii a-
 dânci de câteva sute de metri am gă-
 sit un loc care în să era prea mic
 pentru instalarea unui cort, dar ca-
 maradei Trandafir i-a plăcut mult lo-
 cul acesta. Am trăit cu toții câți-

iva copaci subțeri; am făcut un mic pod peste
 te case am pus ceteră și smușchi și
 am instalat cortul Doinși.

Cum cortul era rotund, părea un
 cărb de vultur care nu putea fi răzuit
~~cuțit~~. Din mic o parte aici era în-
 conjurat de stânci. Celelalte două cor-
 turi le-am așezat într-o mică po-
 ceuită. Într-o zi Camarada Trandafir
 mi-a spus că stara la unsprezece va so-
 și în Buzșteu. Camarada Nicolăescu și
 eu zi să o vizităm. Familia Doinși
 venise în sezon la Buzșteu și locuiau la
 o soră a mea, dar pe Doinși nu
 cunoșusem până acum.

Stara la unsprezece m-am dus în
 gară împreună cu Lucretia Trache, o
 camaradă din Buzșteu, care o cunoșteam. Ne-
 am întâlnit în Doinși și după ce
 am făcut cunoștința mi-a trebuit da-
 că mi pornim imediat sus.

I-am spus că Doamna fiind obosită de drum
 va trebui să doarmă și să pornească
 a doua zi. Nu prea păsea multumită
 că nu poate pleca imediat, dar cum nu
 cunoștea drumul, a trebuit să meargă
 la Scretia să doarmă, căci familia nu
 trebuia să știe că se află aici. A doua
 zi am rugat pe Neculcița Teohari,
 care dormea la mine și care mai ducea
 și mâncare sus, când nu puteam eu
 să merg, să se ducă cu Camarada
 Nicolăescu. Au urcat împreună pe poteca
 din Valea Jepilor. Camarada Nicolăescu
 a stat numai două zile și a plecat
 din nou la București. Duminică diminea-
 ță mă pregăteam să pornesc sus împreună
 cu Sora Ștefănescu, când apăsă Doamna
 și mi spuse că trebuie să meargă din
 nou, sus. I-am spus că și eu sunt gata
 să plec și am pornit împreună. Nu am
 mai urcat pe potecă, căci era mai

sositoare, și am pornit încet, pe firul
 unei văi. S'am arătat im coteră locuri
 cum să întrebunțeze prizele pentru a ur-
 ca mai ușor unele scriitori cari erau pe
 aceasta vale și a început să urce cu
 multă ușurință de părea că are o veche
 experiență în stâncă. Și aducea aminte
 cum în copilărie am când venea cu Familia
 la Buzteu, și plimba numai pe strădă
 în loc să pornească prin aceste locuri
 sălbătice care erau atât de frumoase.
 Am ajuns sus destul de târziu deoarece am
 mers încet, dar nici unul nu eram obosiți.
 Sus mi-a povestit cum, când a venit
 cu Teohari, am mers cam iute și obosise
 rău încât era înclinația că nase să-i
 placă niciodată muntele, iar în tinere-
 țea aceea când a auzit că va trebui
 să meargă cu mine, și cam sperdă,
 căci era înclinația că vom merge mult
 mai iute. Bietul Neulăiță, era și el

incepător în ale muntelui, și așa în-
chipuia că tot farmecul este, să
mergi cât mai iute.

Într-o seară a venit la mine un Camarad
din Buzhuiu și m-a întrebat dacă știu
eu că s'ar afla ceva legionari ascunși pe
munte, căci ~~el~~ a venit la el cabanierul
de la casa Schiel, spunându-i că fardarii
care se aflau pe munte au dat un telefon
la Postul de fardarii, prin care anunțau
că au zărit pe munte un cort și câteva
persoane, cerând să trimească sus un
câșcator al muntelui, împreună cu
alți fardarii, căci se putea să fie niște
legionari. I-am spus că nu știu nimic,
iar după plecarea lui, am permis împreună
cu Teohari noaptea pe la 12, să anunțăm
Camarazilor cele auzite, pentru a le lua
înainte fardarii milor. Pe la patru am
ajuns sus și le-am povestit cele ce am
auzit. Odiși ne-au spus că au ră-

zut câteva ceabani coborând pe fetele
 mari și priveau mereu într-acolo.
 Am plecat jos căci la ora șase Trebuia să
 la servii, lăsându-l pe Teohari acolo. A
 doua zi a sosit din nou camarada
 Niculescu și am pornit sus împreună
 cu Dănsa. Când am ajuns sus corturile
 nu mai erau acolo. Am plecat în cău-
 țtarea Dănsilor strigând, când de-
 odată apare de după o stâncă de Co-
 mandant Șeitan, care venise aici de
 două săptămâni. În câteva
 minute au apărut toți de după stâncă.
 Trebuia găsit alt loc. Am pornit
 împreună cu el Comandant Șeitan, care
 ceruse să se obișnuască cu prăpăsturile,
 când și coborând pentru căutarea
 unui loc cât mai ascuns. Am găsit o
 rășină înconjurată numai de
 stânci: era un loc sigur, dar nu a-
 veau soare de loc. Pentru moment
 era

bun și acesta. Am dus corturile și
 ferurile și am început împreună cu
 Duceanu, nivelarea terenului; iar după
 aceea am instalat corturile. Peste
 câțiva zile m-am dus cu mâncare;
 am plecat repede căci la două într-un
 serviciu. Camarada Trandafir și
 Camaradul Bragovărescu, mi-au spus
 că vor pleca să mai aducă niște lucruri
 pe care le lasase la locul de unde au
 trebuit să plece. A doua zi m-am dus
 din nou. Mi-au povestit răzând, că ajungând
 și unde erau lucrurile și au întâlnit cu
 jandarmii: M-au putut să dispună, căci
 și răzuse și ei. După ce i-am întrebat ce
 cută prin aceste locuri; le-au cerut
 legitimațiile. Au spus că nu, că
 jandarmii i-au fost să meargă cu
 doamnei până la Buzău. Într-un loc
 trebuiau să colțare peste niște stânci
 un paznic de vânătoare care va condus
 pe

Laudasmi prin locurile acestea, a inceput
 sa se desfacă fringhia. Camarada Trandafir a
 pornit, sărind din stâncă în stâncă,
 prima ce a dat din nou de petică.
 Jandarmii care nu mai văzuse asemenea
 minune, se uitau la Odnis cu admirație.
 Pasca și fi-a căprioară, și spune unul
 dintre ei. Camaradul Dragomirescu a
 urmată imediat, și în timp ce ei se
 munciau să coboare cu fringhia, au
 dispărut după niște stânci. După ce
 au coborât, Jandarmii, s'au uitat
 după Odnis și nevăzându-l niciieri,
 au pornit singuri să ajungă mai
 repede jos, căci îi apucau noaptea.
 Acum trebuia să găsim alt loc mai
 bun, căci aici era prea multă umezedă
 și sămbătă noaptea, am venit împreună
 cu Gică Ștefănescu și Teohari; ca să
 putem lua toate lucrurile. Am pornit
 pe Brdul porțitei în sus până din-

acolo de portina, unde ne-am oprit ~~trântă~~
 să ne odihnim. Răsărise Soarele și cei-
 alți au adormit, iar eu am plecat în
 căutare. Sus, lângă un porțel curcăs
 am găsit un loc unde se puteau instala
 corturile. Nimeni n-ar fi bănuț că
 acolo ar putea sta niște oameni, atât
 părea de prăpăstios acel loc, iar ca să
 ajungi până acolo nu era tocmai ușor.
 Ne-am întors în apoi și am plecat cu
 Ducaru să instalăm corturile. Au venit
 și ceilalți în urma noastră. Locul
 acesta le-a plăcut mult la toți. Avea
 soare tot timpul și o priveliște minun-
 rată. La sfârșit August trebuia să
 începă "Școala de Alpinism" a Clubului
 Alpin Român, la care trebuia să vin
 și eu parte câteva zile, dacă ar fi
 venit ceva slăvi. M-am dus sus la Refugi
 să văd dacă e curată. Era Toloc și încă
 câteva care doream să cunoscă mai

întâi

și topografia muntelui, cu care se ocupa
 și Radu Teteica. Am vrut să plec acasă
 când apăsa Camarada Grecu. Boreca să urce era
 greu și frumos. Am rămas youngind
 ca două zi vom urca „Hornul Central”. Di-
 minuata am pornit pe Valea Tapului,
 ca era mai ușoară, am urcat Hornul și
 am stat mai mult, să prăvim acele
 fațete salvatoare. Am chemat pe mar-
 ginca coltului să privească de acolo Va-
 lea Mălinului. Era o prăpastie amfiteatrală
 de câteva sute de metri. A privit câteva cli-
 pe în jos și dădută m-a prins de braț:
 „— Văi ce înfiorător e! Simt cum
 mă cheamă prăpastia! Mă doare ca-
 poul, să mergem ole aici. Am plecat
 direct la Zăstău, am mers la o soră
 mea, care stă lângă pădure, unde
 dănaș a spălat niște rupe, după a-
 ceea a plecat la București, rămânând
 să le ia când se va întoarce, pentru a

le duce sus. Într-o Sâmbătă seara a ve-
 quit din nou Camarada Nicolăescu.
 Luni 15 August era ziua de naștere a
 Camaradei Trandafir, iar noi trebuia să
 sărbătorim. Cumpărasem o biblie frumoasă
 și gata, pentru Doina. Era o noapte frumoasă
 și moasă cu Lună plină. Am mers
 încet povestind. Din când în când,
 ne opream pentru a privi la frumusețile
 munților. Am ajuns sus târziu.
 Camarada Grecu plecase cu o zi înainte
 la Brașov, pentru niște cumpărături.
 Duminică am stat tot timpul acolo.
 Luni dimineața la ora 6 trebuia să
 intru la serviciu și nu mă puteam duce
 sus. M-am întâlnit cu Camarada
 Grecu, care sosise de la Brașov și
 i-am spus. Avea în mână trei
 Trandafiri frumoși. Mi-a dat mi-e
 unul, iar ceilalți trebuia să-i dea
 Camaradei Trandafir și Camaradului.

Dragomirescu. Prin Gheorghe Vintilă, un
 prieten al meu și a lui Bucaru, am trimis
 aceste friptură pregătita de seara mea,
 care făcea entotdeauna și cu împărătiile.
 Seara a venit Vintilă și mi-a dat
 un bilet din partea Camaradei Traudafur,
 împreună cu o cruciulă, o mîcă de aur
 cu smar verde. Am ceterit biletul.

Camarade Coutes,

Iti trimitem un semn. Tre aceasta,
 legătura frățească dintre noi. Si de
 va fi să ne mai vedem și dacă nu,
 să nu te depărți de el!

L. Traudafur

Victor Dragomirescu

A fost sus și Neta Șerba, soare
 împreună cu Gică Ștefănescu. A doua
 zi m-am dus și eu. Le-am multumit
 pentru cruciulă, pe care acum o
 purtăm la gât. Camaradul Dragomirescu
 avea una la fel cu a mea, și ai

Ca-
 marada Trandafir una ceva mai mare,
 dar eu laut, in locul surului. Am
 plecat jos impreună cu Camarada Nicolicescu
 care pleca la Bucuresti, si Dl. Comandant
 Seritan, pe poteca Văii Jepilor. Camarada
 Nicolicescu, mi-a spus că ar fi mai bine
 să coborâm pe firul văii. Am intrat
 pe firul văii strecurându-ne cu usurință
 printre stâncile pe care curgea și apa
 Caracianului. Camarada Nicolicescu
 se temea tot timpul de apă, refuzând
 ajutorul meu, atunci când era mai greu.
 Dl. Comandant Seritan va atras atenția
 că s-ar putea întâmpla să cadă, spunându-mi
 și mie să nu mai las să sară, dar cum
 și mie mi plăcea, am mers mai departe.
 Camarada Nicolicescu a plecat la Bucu-
 resti, iar Dl. Comandant Seritan a
 rămas în Buzhuiu. Peste câteva zile
 a sosit și Dl. Comandant Crăciun
 Jilava, și am pornit totuși sus.

Ca-
 marada Grecu ne-a făcut câte-o cafea, car du
 apă ce am băuto ne-a ghicit la tot.
 Măie mea spus că peste câteva zile va
 veni acasă la mine un bărbat băruitor.
 Pe ziua de 4 Septembrie a venit la mine
 acasă, Camarada Nicoliescu împreună
 cu Bădita Lordache Nevară. Am plecat
 pe munte, mergând încet și opundune
 din loc în loc, când Bădita ne mar
 cânta câte un cântec. Cânta frumos
 Bădita Lordache. Revelarea a fost
 plină de veslie. Au scos din saci cartea
 cu Procesul Capitandiu. Mi-au dat și mie
 una. Bădita, povestea cum cartea ajuns
 în mână lui. Voda, în momentul în
 care s'armand Calinescu, el asigura că
 a terminat cu Garda de fer.
 Am urcat cu totu pe niște stânci adu-
 nând și floarea Reginei. Spre seară
 am pornit pe Valea seacă a Carama-
 nului, cu Bădita Lordache, Camarada

GTE)

Teu și Camarada Medicescu. Pe drum
 ne-am oprit și am mai cântat câteva
 cântece Legionare. Când am intrat în
 pădure, se întunecase bine. Am mers
 mai mult pe ghicite, căci pozele nu
 se mai vedea. Pe la ora 11, am intrat
 într-un Restaurant, unde am mâncat
 cu multă poftă. Bădita Lerdache și
 Camarada Medicescu, veuși să se
 culțeară și nu dormise deloc, acum
 erau obosiți. M-am dus acasă la
 Vintila, să întreb dacă mai putea să
 doarmă pe lângă acoli, căci la mine nu
 fi avut loc. Mama lui Vintila a promis
 lucruri. Urma ca Bădita să doarmă
 la mine. Când m-am întors, Bădita
 Lerdache plecase la un hotel să doarmă
 căci dimineața la 4 trebură să plece
 la Brașov. - Spunete-i lui Contes să
 nu se supere pe mine e-am plecat fără
 să-i zic rămas bun. A doua zi după

masă, fetele au plecat la București.
 Mama plecase la un Uncle al meu,
 unde s'a întâlnit cu un plutonier de
 Pandarini; care fusese pe vremea șeful
 Postului, Ada Buzteu; iar acum era la
 Legătură. Era beat, a început s'o întrebe
 pe Mama; — Ce face Costache cu Garda
 Cui de fier, de ce nu-i spui să se vadă de
 treabă? — Dar eu știu că nu face
 nimic, răspuns de Mama cam îngăi-
 mântată. — Ce, nu știu noi că duce
 mâncare cu frunghia lui? Pleacă Cantacuzino
 urte, am așteptat la mine, până la
 15 Trebuie să-l trimitem în lagăr la
 Vaslui. Beata Mama a venit acasă foarte
 supărată și mi-a spus cele ce a auzit.
 I-am spus să nu be ni o gură, plutonierul
 o spăruit s'o sperie, doar la Vaslui nu
 era nici un lagăr. Pe ziua de 8
 Septembrie a venit Camarada Nicolae
 și mi-a spus că era ordon de la București

să plece totu de pe munte de aceea aflase
siguranța că Odruse s'ar afla pe munte
și Vânătorii de Munte, din Simona și
Predaal, trebuia să pornescă să-l caute.
Ma rugat să mă duc eu sus să-l anunț
căci Odruse trebuia să fie seara în apoi
la București. Ma am dus la Fabrică să
anunț, că nu puteam lucra în ziua
aceea, și am plecat sus, unde la am spus
că trebuiau să plece la București.

Comaradul Brașovenescu mi-a spus
să-i spun Comarada Nicolăescu să cercă
mașina Sda Adina Casasovici, iar a doua
zi seara la 8, să fie la intrarea în bustan
la acelaș loc unde-i lăsară, când venise
aici. Am coborât. Pe drum mi-am adus
aminte că este zina Comaradului
Nicolăescu, Sfânta Natalia și întrând
pe ferul unei vâi, am rupt câteva fire
de floarea Reginei, pentru a-i le da.
Pe la ora 11 am ajuns acasă. Sa murat

că
 înd a văzut că mamă intras așa iute, dar
 eu stiam că Bănușa are tren la ora 2,
 când trebuia să plece și de aceea mamă
 grăbit. L-am oferit florile, urându-i
 mulți ani. Mi-a mulțumit și mi-a ru-
 găt să cumpăr niște prăjituri când
 tre să facă cinste. A plecat apoi cu tre-
 anul la București. A doua zi, după masă,
 m-am dus sus. Am luat lucrurile care
 au încăput în trei saci, iar pe celelalte
 le-am ascuns într-o grotă, urmându să le
 iau mai târziu. Am ajuns jos, chiar în
 momentul când sosea mașina, am mers
 la o soră a mea unde, sau schimbat hainele
 sau plecat. Am simțit în momentul
 acela, un gol în suflet; încă păsea rău
 că au plecat cău mă obisnuisem eu
 să și. M-am dus acasă. Pe urmă după ce
 au plecat începusem să simt obosala.
 veam nevoe de odihnă. M-am gândit că
 ar fi bine să-mi iau un concediu mai

lung, la Fabrică, să stau numai să mă așez
 și să dorm, dar nu aveam bani, locă n'as
 fi lucrat câțiva timp și ar fi simțit. Venea
 casna și trebuiau lemne și porce de Crăciun,
 care ma lipsit necesitatea din curtea noastră
 oricât de lipsite am fi fost. A doua zi,
 Sâmbătă 10 Septembrie seara, au venit
 niște laete la C. A. B. Trebuia să urcăm
 Duminiă, creasta Costulei. Mircea Casasconi
 adusese și un aparat de filmat, ar fi fost
 o excursie frumoasă. Am stat la un
 Restaurant până pe la 12, noaptea cu Mac
 Domitru și Toma Boerescu. În tre timp, a
 venit șeful de Post, și a urcat prin Restaurant
 și a plecat. S-au spus lui Toma, că am impresia
 că a venit după mine. Am plecat acasă
 împreună cu ei, căci urma să dormim la
 mine. Le-am arătat camera unde trebuia
 să dormim și am plecat să le aduc
 rufele de pat. În timp ce le căutam a
 căutat camera în geam. - Sunt etc

acasa Ole Couthes? Am recunoscut voca
 sefului de Post; am fost afara. Era el, insotit
 de un sergent-Instructor, si un sergent de
 strada. - Unde duci lucrurile acestea.

In casa cealalta, aici am doi mosafiri;
 am raspuns eu. Ma intrebata pe cine.
 I-am spus numele mosafirilor, pe care
 ei cunosteau. - Trebuie sa veniti pana la
 post sa dati o declaratie, mi spune el.

Lasati sa va maime dimunatati, ca
 acum e prea tarziu. - Nu se poate, avem
 si noi ordin. - Pune Ole sef un imediat,
 sa duc numai lucrurile acestea dincolo.

Le-am spus si lor erau venit fondarmii
 sa ma aresteze, dar mi incerca sa fug.
 Ei sa linsiteasca a doua zi, pe Mama.

Am plecat cu fondarmii spre post.
 Cand am trecut pe langa strada pe care
 stătea seful sectiei, seful de Post, ia spus
 sergentului instructor, sa mearga cu
 mine la Post, unde sa-l asteptam

pă rîne el, căci se ducea să-l chema pe
 șeful Secției. Tot drumul mă gândeam
 cum să fac să fug. Am intrat în can-
 celaria Postului. Nu mai era nimeni pe
 aici: Jandarmul m-a oferit un
 scaun, iar el, s-a așezat la birou un-
 de a început să scrie. Am stat că-
 țera minute, gândindu-mă cum
~~șă~~ voi putea scăpa de aici. Cei-
 rălți Jandarmi Trebuia să sosesc
 din moment în moment. Camaradul
 Dragomirescu, când a plecat, îmi spusese
 să mă duc și eu la București, ca nu
 cumva să mă aresteze căci era vorba de
 camera; puteam veni timpuri mai
 grele. Mi-a venit o idee. M-am făcut că
 îmi erau stam eset afară, făcându-mă
 că vom să vomitez. Jandarmul so-
 sișe pînă la usă. Am intrat
 apoi. El a trecut din nou la Birou
 puțin cam jenat.

Am mai stat câțeva momente, pe am în-
 să din nou, luându-mă la fugă spre par-
 seul, care era vizibil de Post. Am au-
 zit zgomot de scaune trăntite în bi-
 ron și fardarmul strigând, stai că
 - Trăg, după aceea o înjurătură. În
 felul cum am fugit atunci; cred că am
 în bătut recordul mondial, la sută de
 metri. Când a tras el, eu intrasem
 de mult în pădure. Am fugit câțeva sute
 de metri și m'am oprit. Fugisem prea în-
 te la deal și am oboseit. M-am așezat
 într-un tufăș des, de brazi plantați. Se au-
 zea multă larmă, la Post. Au trecut fan-
 darmii, pe la câțeva metri de mine. Mă fă-
 ceam mic și scrijeleam cum erau late în-
 jur. Era seară, iar Luna parca se o-
 puse chiar deasupra mea. Am băgat ca-
 pșul în pământ să nu mai vad că
 este de lumină. Într-un târziu, am au-
 zit strigătele fardarmilor care se deplasau.

Am răsunat uzurat. Am stat așa fără să
 mă mișc, un timp. Strigătele Landarmii
 la, se auzeau din ce în ce mai slab. Se
 îndreptase spre munte. Ceasul
 scolar, care este pe aproape, bătea ora 4.
 La 4^{1/2} trecea trenul spre Brașov, iar
 la 5 fără zece minute spre București.
 Landarmii, împreună cu Gardienii de
 noapte, erau totuși în pădure. Trebuia
 să merg la gară să plec cu unul
 din aceste trenuri, indiferent în ce
 direcție, numai să plec din Buzău:
 M-am sculat și am pornit în sus, să ies
 deasupra Păscului. Când mai aveam
 câțiva metri de urcat, auz am zgomot.
 M-am culcat la pământ ascultând, dar
 nu se mai auzea nimic. Am pornit din
 nou; iar auz am zgomotul. M-am trântit
 iar jos, și cum zgomotul nu se mai
 auzea, am pornit din nou, de data
 aceasta, în patru labe, mergând foarte

atentiv

scos

at. Când am ajuns la lununus, am
 capul de după un copac, să văd da-
 că se vede cineva, sau a fost numai
 păsere. La câțiva metri de mine păstea
 cal. Am răs singur de spaima pe care
 am traso și am plecat mai departe, în-
 dreptându-mă spre Valea Albă, var de a-
 colo spre gară. Pe drum venea un om le-
 gănându-se și cântând. Era beat, nu
 uitat la mine când am trecut pe lângă
 el. Câțiva Turisti cu Ruksaci în
 spate, treceau spre munte. Trenul de Bra-
 șov treceuse, peste câțiva minute tre-
 buia să vină și cel de București. Ajungând
 gară, mi-a eșt în cale Camarada Grecu. Ad-
 use o scovană pe care mea să ducă la Refugiul
 spre că eu plecau cu trenul acesta spre
 București, deoarece fusese arestat și fugisem
 la Postul de Jandarmi. Ne-am despărțit.
 Imediat a venit trenul, în case mi-am ur-
 cat. La câțiva minute după porusea

Trei
 mii; m'am pomenit cu Camarada Grecu ^{la} ^{can-}
 rugă nime.

Am văzut că nu te ai dus să-ți cumperi
 Bilet, h-am vizat pe al meu ca să-ți ^{te} ^{te} dau.
 Mi-a dat un loc de întâlnire, sasa la septe,
 în București. Am rugato să se ducă pe la so-
 ra mea să-i spună că eu am plecat și
 să-mi aducă niște rupe și ceva bani. La
 Sinaia, s'au dat jos urmând să se întoarcă
 din nou la Buzeni, căci ținea mult să
 ducă Leoana la Refugeru. Așins la București,
 m-am dus la Micișca Popovici; unde am stat
 până sasa când am plecat să mă întâlnesc
 cu Camarada Grecu. Mi-a adus un pachet
 cu rupe, bani și câteva ține de floarea regelui
 pe care le-a eules de prin apropierea Refugerului.
 Ne-am urcat în tramvaul 8 și am mers
 până la capatul liniei, pe Dădălești. Mi-a
 spus că vom merge acasă la Măia Curcă,
 la Decembrie. Părinții. Când se ardeau
 un Restaurant. Prin grădina Restaurantului

care era plină de lume, am intrat neobservat
 în casă. Acolo m-am întâlnit cu, Camaradul
 Dragomirescu, Camarada Frandășiu, și Camarada
 Nicolăescu. Am cunoscut, și pe Dra. Curcă.
 Le-am povestit ce mi s-a întâmplat. S-au
 bucurat și am scăpat. Camaradul Dragomirescu
 mi-a spus, că de 2 zile a fost arestat și
 bădita Lordache Nicovari.

- Păcat! Era unul dintre cei mai buni
 legionari. Vorbec, dintre Comandanți
 Legionari; care sunt încă liberi; și mi
 spune Camaradul Dragomirescu. Acum
 era schinguit în beciurile Politiei. În
 timp ce băteau, politistii îl întrebau
 de Kleu Cantărețiu și de ceilalți. Bădita
 Lordache le-a răspuns:

- Știu tot, dar nu vă spun nimic. Coilăii
 s-au repezit la el lovindu-l cu mai multe
 furie, până ce o au rupt tendonul de la un
 picior. L-au dus apoi în Sargis, fără nici
 o îngrijire medicală. Măcar adesea munte

cum i mi spusese Camarada Grecu, că va veni
 la mine cu „Barbat Biruitor” și a venit
 Bădita Lordache. Intr-adevăr, Bădita Lordache
 a muris moartea! ... Un an mai târziu,
 Bădita Lordache fiind luat odată eu cu alții
 Camarazi pentru a fi împușcați, au căzut eu toți
 la pământ, scerati de gvanțele călăilor.
 Ca un întors din mormânt, Bădita Lordache
 A ridică în picioare, salutând și strigând:
 - Trăiască Regiunea și Căpitanul! Pentru a
 doua oară, Bădita Lordache a muris moartea.
 ..... A doua zi seara, Camarada Nicolăescu a
 venit din oraș. Ne-a spus că ase era pentru
 Codrescu - că se urma să plece a doua zi la
 Doftana, căci era ziua Căpitanului, și nu găsisse
 niciun. Urma să plece în noaptea asta cu
 trenul până la Cămpina, iar de acolo pe jos,
 la Doftana, poate va vedea cănd va trece cu
 mașina, să-i poată da cele ce avea pentru
 Căpitan. A doua zi seara, am așteptat
 până târziu, fără să vină. A treia seară

ne hotărâsem să plecăm, când apăsă Odișsa.
 - Ce, ați vrut să plecați; voi era teamă că am
 să spun ceva: was fi spus, zău was fi spus.
 Ne-a povestit ce i s'a întâmplat. După ce
 a ajuns la Cămpina, a pornit pe șoseaua
 care duce spre Doftana, așteptând să treacă
 una cu masina. Fără să știe de stoma, a
 intrat în zona care nu era voie să treacă
 nimeni, fără autorizație specială. A fost arestat
 întrebându-l ce căuta pe acolo. A răspuns
 că trebuie să facă Monografia Cămpinei
 și a vrut să cunoască și împrejurimile. A
 înaintat la Legăruța de Fondan și dom
 Plești, unde a ajuns seara târziu. Mașorul
 Hariton care tocmai voia să plece, a întrebato
 ce căuta la Doftana. A repetat cele spuse la
 Cămpina, dar Mașorul nu părea mulțumit
 cu răspunsul. - O să ne spună și mășme,
 și spuse el, și a plecat. Așa băgato într-un
 birou, au lăsat usa deschisă, dar în
 birou a lăturat stătea un plutonier, care

sa asezat la masă să serve. A stat un timp așa
 privind la Plutonierul, care serva liniștit. Cum
 să facă să scape de aici. La apropiat de geam,
 la deschis, și a băgat capul printre gratii, să
 vadă dacă-i încapă. A văzut că merge. S-a
 întors să vadă ce face Plutonierul. Serva, joasă
 să lămuiească cerea. S-a apropiat din nou de geam
 și a urcat pe un scaun și strecurându-se printre
 gratii, a sărit între două custe vecine. A esuit în
 strada nestăvând în ce direcție să va. A pornit
 la întâmplare, iar a doua zi a ajuns la
 Valea Calugărească, de unde a luat trenul,
 venind la București. A înfălițat cu tatăl.
 În starea următoarese Camaradaul Orăzenușerul,
 mi-a rugat să trec în camera alăturată, căci
 urma să vină Of. Comandant Horea Șerban.
 Au stat mai mult de vorbă împreună.
 Eu trebuia să plec să stau ~~în~~ în altă
 parte, - ca să nu fiu prea mult, la un loc.
 A doua zi am plecat împreună cu Camarada
 Ireen, care mi-a condus la Camarada Culică,

unde trebuia să stau, până îmi va găsi o altă
 gazdă. Într-o seară Camaradul Culea, îmi
 spune că poliția a arestat o serie de băci
 de la Politehnica și s-ar putea întâmpla să
 vină în noaptea asta să-l aresteze, și pe
 Doinsul, și să nu mă găsească și pe mine
 aici. Am plecat împreună la un cunoscut
 al doinsului; unde trebuia să dorm în
 noaptea aceasta, dar dimineața să mă
 întorc înapoi; la caz eu nu s-a întâmplat
 nimic să stau înmormite acolo. Când m-am
 dus dimineața, Oua Culea mi-a spus să
 plec căci noaptea a venit poliția și m-a căutat
 pe mine. A venit și Camarada Culea, care
 mi-a spus cum a intrat poliția în casă
 întrebând cine doarme aici. Au făcut percheziți
 peste tot. La un moment dat, văzând
 scriitura, s-au repezit la ea smulgându-i
 harnașul de pe cap, să vadă dacă nu este
 un bărbat dechezat. Am plecat de aici la
 Micșuta Popovici, unde am stat până seara

pe la ora 9, când a venit Măceșă Teohari. L-am
 întrebat ce face Necu lăcăt și dacă nu ar
 putea dormi la el, dar mi-a spus că are
 un singur pat în casă dormi ei, dar vom face
 ceva să doarmă unul pe jos. Măcișă mi
 spune că poate dormi el aici, iar eu să dorm
 în locul lui. A aprobat imediat. Mă condus
 la locuința lor, unde am rămas. Pe aici vene
 aproape zilnic, Coman Cămin, instructor Legionar
 din Mangalia, Popa Teodor din Vărzora, și
 Lucian Rădulescu, șach, cum îi spuneam
 noi. Pe la începutul lunii Octombrie, a venit
 Camarada Colțea, și mi-a spus că mă așteaptă
 Camarada Trandafir, la o casă din strada
 Nerva Traian, căci trebuise să plece de la Dna
 Curcă, unde venise fondar mi. Camarada
 Trandafir mi-a povestit cele ce s-au
 întâmplat. Și dacă se duce Dna Curcă, cartea
 cu Procesul Capitaului și multe fotografii
 depe munte să le așurească undeva afară
 din casă, iar Coșova le-a pus într-un

mie chease, din grădina Restaurantului.
 A doua zi a început să plouă. S-a dus să
 le ia de acolo ca nu cumva să le ude,
 dar nu mai erau. Le-a spus că nu le mai
 găsește, ca Camaradul Dragomirescu a
 hotărât să plece de acolo. Noaptea a venit
 câțeva mașini cu Landarni; s-au
 încoujurat, cartierul. Au făcut percheziție
 dar negându pe nimeni; căci s'odna
 Curcă plecase, au arestat pe Părinte, și
 fratele Dolușă, care nu știau nimic.
 După câțora zile le-a dat drama. După
 aceea mi-a spus că ră trebuie să evadeze
 dela Mânăstirea Tuzona, Camarada
 Marieta Lordache și poate încă una.
 Doamna Maria le' duse niște somnalină,
 pe care trebuie să o dea Soldatului ca să le găzească
 noaptea, iar după aceea să fugă. Eu trebuie
 să conduc peste munte până la Sinaia, iar
 de acolo cu o mașină, la București. Dacă
 nu venea prima noapte, trebuie să aștept

și a doua, iar dacă tot nu venea, puteam să
 plec înafară. Am făcut o sculță a muntilor,
 de pe o hartă, adusă de Camarada Grecu, mi-a
 dat două perechi de bocanci de Damă cu care
 trebuia să se încălze picioarele, două legitimații
 pe un Dănsule, iar mie legitimația Camarada
 ului Culea. În noaptea aceea am plecat
 cu trenul spre Sibava, iar de acolo, peste
 munte spre Mănăstirea Luzona. Am
 dormit o noapte în pădure, iar a doua
 zi, am ajuns la locul de întâlnire. Fără de
 vreme, am pornit pe șosea spre Mănăstirea
 care nu era departe. Întorcându-mă înafară
 mi-am întâlnit cu un Plutonier de Landarm
 care trecea spre mănăstire și sculță curioasă
 după mine. Am intrat în pădure unde am
 am stat până noaptea la un, edul
 trebuia să vină Camarada Manița.
 Era într-o noapte bozică. În lumina care
 dormea, am devedat-o pe ea apropiându-se.
 Mi-am înclinat că de la să se încălze.

Am încercat să pătrund întinericul cu
 primă, dar nu vedeam nimic. Devotată
 aud chear lângă mine; — Stai, cine! —
 Am răspuns cum sperat. — Am stat.
 M-au legitimat, întrebindumă ce caut pe
 aici noaptea. Am răspuns cum fost pe Ciucas,
 iar acum veneam de la Măineci. Ungurii
 și plecam peste munte, spre casă. M-au
 întrebat dacă vreau întoalnit pe unem pe
 strada. La răspunsul meu negativ, m-au
 spus că pot pleca. Am plecat, întrebindumă
 ce-o fi cu Camarada Marieta de nu a venit.
 De eradat, trebuie ~~ca~~ eradat, dar cum se face,
 de au venit Landarmii, la ora case trebuie
 să vină Dorina. După ce am mers câțeva sute
 de metri, m-am întors înapoi. Se putea între
 npla să vină de acum înainte. M-am dus
 dar nu la locul de întoalnit, unde am
 mai așteptat un timp, dar nu a venit.
 În felul acesta de trei, patru ori; am pornit
 spre munte și înapoi. Se lumina de zori.

Trebuia să plec ca în cumva să vîin fondarmii
 înapoi și rîzîndu-mă tot pe aci: dar putea
 să mă aștepte. M-am gândit că, Camarada
 Marieta, rîzînd erau simțita fondarmii
 și mi potut singură prin pădure în cine
 stie ce direcție. Am pornit, amînd că
 m-am întalnit pe Camarada Marieta.
 Pe drum, ceva interior emi spunea să
 mă întorc înapoi, să mă duc a doua
 stară și să aștept din nou. Dar am plecat.
 Pe muntele Samara, îmbrăcat cu fulgureni
 Camaradului Celica, am încercat să dorm.
 Toată noaptea am tremurat îngrozitor.
 Gîmneata am pornit mai departe spre
 Serrava. Pe bucegi se vedea o poartă: subțire
 albă, înaltă. Am ajuns la București, unde
 am porosit Camarada Grec - cum se făcuse
 de mamă întors singur. După cea răpă-
 mînia am plecat înapoi în Camarada
 Grec, la Camarada Nicolicescu, care ne
 chemase. La cîțeva minute după

soseea noastră, a venit camarada Maricita.
 Foarte veselă, ne-a povestit ce și s'a întâmplat.
 ... În noaptea care trebuia să evadeze, după
 ce a stat mai mult de vorbă cu soldatul
 care făcea de pază, i-a dat o cafea în care a
 pus un pic de somnalină, dar probabil a
 pus prea puțin, căci când a sărit, după
 ce soldatul adormise, s'a deșteptat, și
 dându-și seama de ce se petrece, a început
 să strige. Când a sărit imediat gardul
 intrând în pădure, unde găsim o luturică
 găurită, a intrat în ea, stând până a
 doua zi când a ieșit, mergând la locul
 de întâlnire. Când a sărit de la etajul unde
 stătea la mănăstire, fiind întineric nu putut
 apuca deșantă, și a sărit în gol. Când a
 ajuns la pământ, a căzut pe spate. Și
 nu s'a evadată. Așteptându-ne pe mine
 contra din când în când, - Trandafir de
 estate, surmul de reconvăștere între noi;
 Văzând că nu mai am, și-a găurit

ce poate m-au asetat fondarii, si a plecat
 singura prin padure. După ce a statăcit două
 zile, vedeo mânăstire si a profunduse, intrăbuneste
 o mare pe care o întreba, ce mânăstire este
 aceasta. — Suzana, îi răspunde marea,
 si recunoscândo a fugit să amunte fondar
 rii. In acelaș moment a recunoscuto si
 Dănuș si dânduși stama de pericolul care
 o amenunte, a pormit dem nou la fugă
 prin padure. Fiindu-i foame, a încercat să
 mănânce niște alune, dar s-a rupt un
 dinte. După cinci zile de frig si foame, a
 ajuns la Lărnesti unde avea o cunoscută.
 A mâncat, s'a odihnit bine si apoi a venit
 la Bucuresti. Pe mine nu era separată.
 Mă ustam cu multa admiratie la aceste
 trei fete, care pentru mine erau niște eroi,
 si mă întrebam; — Oare vor fi multe
 regiunari de taria si barbatia acestor
 fete?... Căteva zile mai târziu Teohar
 a plecat la Susteni; să mi aducă haine

și cățera rufe. Când a venit mi-a spus că
 fondasmi mă cautau și acum pe munte,
 iar alții îmbrăcați în haine civile, stăteau
 în preajma noaptea în pădure să vadă dacă
 nu cumva vin pe acasă. Din când, din când,
 dădeam navala în casă sculându-mi pe munte
 și întrebându-mi unde sunt. Între timp a
 fost arestat și Marcea Teohari. A fost luat
 de pe stradă și dus la Politică, unde i-a spus
 că ei știu că a fost șeful Grupului Legionar
 Sela Medicină, și l-au turnat în lagăr,
 de unde ne-a scris că se simte bine.
 Între stări mă aplecam acasă la Camarada
 Nicolăescu. Fusese condamnată la un an
 închisoare și ar fi trebuit să stea numai
 în casă, dar Doamna spunea că nu poate și
 alerga tot timpul cu mâini de legături,
 cum arca obiceiul să spună. Deodată
 intră Doamna și ne spuse să fugim
 înte la Camarada Brăzoușescu, să-l
 amintim că politica a plecat să-l

arestez pe Alecu Cantacuzino. . . .

Doctorul Nerva Popovici, fratele lui Micușca, era Doctorul Prefecturii și fratele lui Gavrilă Marmurescu. Scapla eu acesta în Cabinetul lui; când vine în comisar și amintea că au descoperit casa lui Alecu Cantacuzino. Gavrilă a plecat să turmenteze poliția și Jandarmii să-l aresteze, iar Oțene a plecat acasă, unde a povestit lui Micușca cele auzite. Micușca s-a dus la casa unde ~~stătea~~ locuia Of. Comandant Seston și Eugen Teodorescu, care dintr-o neștiință casa elude locuia Alecu, au venit la Bucurii, care a venit la noi, eszând că știu unde stă Camaradul Oragomirescu. Singura care știe, era Camarada Grecu. Am luat o mașină și am plecat acasă la Doinici. Dar nu era aici. Ne-am dus la Doctorul Dan Chiriacu, care știe că are mai multe legături. S'a urcat eu noi în mașină, și am plecat pe mai multe

străzi, opunând la mai multe case, dar nu
 am găsit pe nimeni. Am condus-o pe
 Comarada ~~Greu~~ Nedelcescu acasă și ne-am
 despartit. Eu m-am dus din nou la
 Comarada Greu, dar tot nu venise. Am
 stat la ușă, așteptându-o până pe la
 ora două și văzând că nu vine, am
 plecat acasă. Acasă eram găsit pe Gică
 Ștefănescu, dormind în locul meu.
 Venise de la Buzău cu niște bani pentru
 mine. Câțiva Comarazi au vrut între
 ei să mi trimeată lunar câte 1500 -
 2000 de lei; s'au când vor putea cheor mai
 mult. Comunicarea a venit Comarada
 Greu la mine și li-am spus ce se întorsese
 laș în noaptea aceea. S'a părut că în cheor
 în noaptea aceea a fost nevoită să doarmă
 în altă parte.

Cău când, în când, tuzer Teodoroscu
 venea la noi cu câte un pachet mare
 în care avea manifeste, pe care le

distribuwa în diferite direcții. La deschiderea
 Universității din Cernăuți, studenții au
 manifestat cerând eliberarea Capitanei
 și a tuturor Legionarilor, din închisori.
 Au pornit apoi, căutând, pe străzi.
 Au fost arestați și condamnați la o
 ană închisoare 70 de studenți.
 Într-o zi Comarada Nicolicescu mi-a spus
 că seara la 7, trebuia să mă întâlnesc
 cu Iuliu Parlescu. Avea o mustață neagră,
 stufoasă. Dacă nu era eu Doctorul Don
 Chiscoteau nu lăsa să cursoasă. Am urcat
 împreună pe niște scări care duc spre Mitropolie
 și intrând pe o ușă îngustă și foarte joasă,
 am intrat într-o cameră întunecată. Dacă
 mai fi fost mobilierul, ar fi crezut că ne
 aflăm într-o grotă de peșteră. Pe peretele
 din spate s-așezat, un tablou mare cu St.
 Moșia, în chip de Arhanghel, var
 dedesubt ardea o candelă. Între toți
 Comarazi care erau aici îl cunoșteam

numai pe Camaradul Culică. La lumina
 candelicii am ținut o sedință la care Gută
 Parlescu ne-a vorbit frumos, despre Capitalism
 și Totu' ce din închisori. După terminarea
 sedinței, Gută ne-a spus că peste câteva
 zile, Vodă Trebuca să plece în Anglia, că
 el se gândise că ar fi momentul potrivit
 ca în lepșa lui, să doim locuire.
 Vorbiu eu dl. Profesor Vasile Cristescu și
 a rămas să-i dea răspunsul. Noi Trebuca
 să găsim cât mai mulți Camarazi, case
 să fie gata, și arme. Mi-am adus aminte
 că în voră, un Camarad dela braser, mi-a
 spus că dacă voi afla vredata că Trebuca
 arme să mă adresez lui, căci putea să
 procure granade și chiar mitraliere. I-am
 spus și lui Gută să a rămas să plece chiar
 în vapoare asta la braser. Peste două
 zile ne adunam din nou în același loc
 ca să ne spună dacă se aproia. Un
 Camarad, ci spune că un ofiter superior

S-a exprimat dorinta sa vorbi cu un
Comandant Legionar. Gata s-a adresat unui
Camarad eralt si l-a legat, dar cu o fata
obstina: - Dicithe Otră Camarade Stindya
spui că esti Comandant, că esti cel mai
mare. Lasă trombe pe busuioc, dar nu
teama că să eu el de pământ.

M-am uitat mai bine la Camaradul
Busuioc care era mai la o parte. Tras
la fata dar l-a legat, cu ochi sperdediti,
găsea un arc intins, gata să esbuească.
Mi s-a părut intr-adevăr, că dacă l-ar fi
separat cunera în momentul acela, ar fi dat
eu de de pământ. Noaptea am plecat la Braşov
unde am vorbit cu Helu Munteanu despre
ambele care mi le promisese, dar nu le luasă
până acum. Dacă va putea obține ceva,
va veni el cu ele Dumbrăva, celui care de vorbit
şi cu Ducaru. M-am întors la Bucureşti.
Vineri stana ne-am întâlnit din nou cu
Toti în aceeaşi casă din Dealul Mitropoliei.

Gutai ne-a spus ca: El Profesor Cristescu l-a
 intrebat pe Capitanul Saca pentru face
 cerea, dar Capitanul nu a admis.
 Trebuia sa se lupte. Totus au unele
 centre mai indepartate se va incerca
 unele lovituri contra Iudailor. Noda a
 plecat. Au inceput turburari prin Bradva
 si Cernăuți. Sinagogile erau aruncate in
 aer si mai multe fabrici. Iudovești
 ardeau in flăcări. La Bradva, Cămarozi
 Andor si Pop Ioni, au impuscat pe Iudaul
 Baserman. Au inceput si la Cluj unele
 turburari. Se auzea ca Motru au pornit,
 coborand din munte incete mari,
 strigand, ca merg sa scoata din Inchisoare
 pe Capitanul lor, ca impuna cu ei sa-l
 scape pe Capitanul cel mare. Regele
 Arluia nu se intrana in tona.
 Pe strazile Bucurestului, toate zidurile
 si gardurile era pline de apix mari
 tipante, unul in limba Brașov si

unul în limba română, prin case Comunită-
 tea israelită din România, făcea apel la
 toți evreii din București să vină la gară
 pentru a primi cu flori, pe Regele lor. După
 sosirea lui în țară, la Cluj, Rectorul Univer-
 sității Profesorul Goangă, a fost rănit de
 doi necunoscuți. Luce de studenți au
 fost arestați.....

x x

În ziua de 30 Noiembrie, stăteam de vorbă cu
 un prieten al meu, Dan Popescu, acasă la
 el. Pe la ora două după un șert, intră în
 camera noastră fratele lui mai mic, și ne
 spune că Ion Trandafir a fost împușcat.
 Familia lui îl cunoscuse mai bine pe
 Trandafir deoarece mergea pe munte
 împreună cu Dan. Cu am început să
 căd; cum se putea să fie împușcat
 Trandafir. Atunci ne spune că s'a

comunicat la Radio cã; Corneliu Codreanu
 Nicadorii n' Decembrie. În timp ce erau
 transportați spre Jilava încercând să
 evadeze, au fost împușcați. Nu puteam
 crede așa ceva. Miam sculat să plec, poate
 pot afla ceva precis. Dar mă întorsese
 și de făcut. I-am spus că eu nu cred
 lucrul acesta.

- Dar dacă, Totuș e adevărat, imi spune
 el. - Atunci vom pune și noi mâna
 pe posturile: vom munci cu totuș, dar nici
 ei nu vor scăpa, i-am spus că și om
 plecat. Trezindu pe Gumbrașă Propie, miam
 abătut pe la Bucaru care stătea la No 10, dar
 nu era acasă. Când am ajuns acasă unde
 nu era decât Teohari; i-am spus, și lui că
 auzete. Am rămas amândoi pe gânduri
 fără să scoatem o vorbă. N-a trecut mult
 timp, și au venit Cosman, cu un înșurubat
 noi lui Coman, Tili Popa și Jach, cu zvonul
 că care era comisarul de la Radio. Ce puteam

să fie asta? Poate să fie o încercare de-a lor
 de-a ne scoate în stradă, ca să ne împuște.
 Ne-am frământat în felul acesta, aștep-
 tând să vină seara când am fi putut afla
 ceva precis, căci Comandamentul trebuia
 să știe, când apare Camaradul Culiță, și ne
 spune că este adevărat. Ordinul era, ca
 în seara aceasta, cu pistoale, cu ce putea
 fiecare, să omore tot ce întâlnește în cale;
 Sergent de stradă, polițist, fondam, și erau
 puște, să pătrundă în casele numiștrilor.
 După două ore, a venit dom nou. În seara
 aceasta nu se mai face nimic, să fie liniște
 o săptămână sau două, în care timp se
 vor constitui echipe de la trei la cinci oameni
 și se vor echipa arme. După aceea am plecat
 împreună să-l căutăm pe Gutu. Parlescu, care
 ne-ar fi putut da ceva arme, dar nu l-am
 găsit. A voi ne-am despărțit, căci pe Camara-
 dul Culiță îl așteptam băștură de la Politehnica,
 pentru a le da dispozitivul. A doua zi, în

frământăturile noastre vorbeam contra lui
Dzeu, care nu putea să lezește din moment
ce a putut lăsa să fie omorât Căpitanul.
După o linuște de câteva minute, Cosmin
spune încet, pe gânduri.

- Măi, Nea Gogu! măi, Fane Georgescu măi,
sunt morți!.....

- Ce să ne mai gândim la astea Cosmine
din moment ce a murit Căpitanul, am
spus eu. Ei cel puțin sunt fericiți că
au murit odată cu Căpitanul.

Seara m-am dus la un prieten al meu,
Seriu Tulea, pe care l-am întrebat dacă
are un pistol. Mi-a dat un flaver mare
și mai multe cartușe, fără să mă
întrebe nimic. ... În ziua următoare
Cosmin ne spune. ...

- Chiar dacă vom reuși să răzbuim
moartea Căpitanului; nu vom mai
putea învinge.

- Nu Cosmine, noi vom învinge, vom

învinge prin moartea noastră, am
 spus eu. S-a sculat în picioare, se uita
 la mine și strângându-mi mâna mea
 spus. — Da' Costache ai dreptate, vom
 învinge prin moartea noastră...
 Cosmine, Tili, Jach, de câte ori vine
 aduc aminte de momentul acela în
 case, ne-am strâns mâinile în semn
 de legământ... Noi atâr murit! Ați
 murit prin moartea noastră, urcându-și
 acolo sus, tot mai sus, cum știți plăcea
 țire Cosmine să ne spui: — Desi ar fi
 mult să fim, și eu alături de voi, totuși
 am rămas, poate am fost prea mic, sau
 poate rugăciunile mamei, care când a
 auzit de arestarea mea, zile și nopți
 în tregi a stat în genușchi, cu cămășile
 apun să, ceterind psalterul.
 În frământările din acestea, făcând
 fel de fel de planuri fără să mai primim
 nici o veste, au trecut câteva zile.

Au venit apoi El Comandant Lestian și
 Eugen Teodorescu, care au izbutit să stea
 câțeva zile încuiate într-o casă, căci gazda
 nu le dădea voie să iasă. Am plecat împreună
 cu Eugen, la Ona Georgescu care adusese
 lucrurile lui Fane, dela Pământ. În stradă
 ne-am întâlnit cu Fetuța Georgescu
 sora lui Fane, care tocmai promisese a
 scrioare dela Ona Bozântoan, prin care
 o ruga să facă tot posibilul să-i trimite
 ceva bun; căci nu avea de loc și dorea să
 se ducă la Pământ după lucruri. La urmă
 escația: - Mama lui Șoseuțu....

Eugen i-a dat niște bunuri pentru ai trimite,
 apoi am intrat în casă, unde Ona Georgescu
 plângând, ne-a arătat lucrurile lui Fane.

Pe dulapul lui sevea: - Trăscăia moartă!

29 Noiembrie 1938 și iesc afară, Fane Georgescu
 Când am plecat, Ona Georgescu ne-a rugat
 să mai trecem pe la Odessa, pentru mai
 aflăm ceva nou.

La Cluj au fost arestati: Utră, și A. Hoșani. În
 Cernăuți, doi elevi de liceu au tras în
 Colonelul Crestesen; au fost arestati:
 Luchtorici Leonida, și Bachmistruuc Alexandru
 apoi Stănescu Mihail, Lus Ciura, și Danciu
 Agenor. Ne gândeam că vor fi impușcați.
 Ne-am dus din nou la Ona Georgescu, unde
 era și Clefterița Caratănase. Fetita ne-a
 spus că Ona Belimace, a primit o scrisoare
 din Albana de la o rudă a Dăni, în care scria
 că va veni un tânăscare a întrebă;
 - dacă vor veni băieții vor putea sta câteva
 zile aici? Pe tărâșor el chema Topala, și locuia
 în București, pe strada Vlaicu. Un cunoscut al
 Ona Georgescu, cunoscut pe Părintii lui, și și
 luat obligația să-i întrebhe unde se află pul
 lor. A m plecat, urmând să venim a
 doua zi, să vedem răspunsul. A doua
 zi: mi-am dus ringur. Părintii lui
 Topala au spus că pul lor este plecat
 la Constanța. Clefterița, mea spus

că Tatăl lui Jean Atonariu, venise la
 București să vadă momentul dela Filia
 și acum nu avea bani cu ce să se întorească
 înapoi. Aveam la mine 500 sau 1000 de lei;
 pe care i-am dat. I-am spus lui Eugen că
 tânărul Topala se afla la Constanta. Mă
 să trimeată pe cineva să-l caute, iar pe
 urmă să trimeată în Albaia, la Audele
 ului Belimace. Nu știam cât putea să fie
 de adevărată această scrisoare, dar noi,
 cum nu puteam crede că s'ar putea să
 fie mort Capitanul, credeam ușor lucrul
 acesta. Camaradul Pragonisescu mă
 trimese până la Predeal pentru al căuta pe
 Ion Someru, să-l întreb unde l'as putea găsi
 dacă ar fi nervos de el. Ion Someru mi-a dat
 un program după care îl puteam găsi în orice
 zi. Într-o zi Elefteruie mi-a spus că a venit
 în necunoscut la logodnică lui Jean Atonariu
 spunându-i că un prieten al lui, a primit o
 scrisoare dela Jean. ~~Întrebat~~

Când s-au întors în prețeniul lui le-a spus
 că nu are sensuața la el. S-a dovedit că,
 în dividual era dela Politică. Deci politica avea
 interesul să răspândească asemenea
 știri. .... La Cluj, s-au făcut peste 80 de
 condamnări între care, Pop și Lăscăianu
 condamnati la moarte. Făgădanu care
 fusese arestat la Cernăuți și schinghit
 îngrozitor, a fost dus la Cluj, unde a fost
 împuscat. Se auzea că prin Hunedoara,
 Jandarmii care împuscau un legionar, erau
 decorati. Prin toate părțile țării, legionarii
 erau împuscați sau turnați în lagăre și
 închisori. Am stat de vorbă cu Cosmin,
 Teli și Joch. Nu se mai putea. Armamentul
 Calinescu trebuia să cadă. S-au spus și
 lui Eugen hotărârea noastră, iar el a
 comentat, comandamentului, că se a aprobat.
 Trebuia să găsim arme, iar după aceea să
 luăm legătura cu alții camarazi. Joch,
 după câțiva zile a găsit cătera grenade.

După masa, Eugen a venit la noi
 împreună cu Părintele Dumitrescu și Camarada
 Stănișel. Părintele era fără barbă, și era
 mai gras. Era greu să-l poți recunoaște.
 Ne-a spus că observase câteva indivizi,
 plimbându-se prin fața casei. Se putea să fi
 fost agenți dela Politură. Au erit în stradă
 și pînă ne sîm răzuit, au luat o mapă
 pornind pe străzile Bucureștiului, fără
 nici o direcție. După ce au umblat așa,
 vreo jumătate de oră spunând șoferului
 să se ducă la dreapta, când la stînga,
 sîm răzuit pe Eugen la un colț de stradă.
 L-au chemat în mapă spunându-i să-i
 conducă la o casă unde ar putea sîm pînă
 stona și au venit la noi. După aceea ne-a
 spus cum vîdata, erind cu o mapă în
 oras, observase cum șoferul îl tot fîcea
 prin oglindă. Gîndindu-se că sîm putea
 să fie dela Politură, opri mașina să se
 ducă jos. Când a vrut să-i plătească

peperului, acesta i-a spus.

- Lasă Părinte, e-o să-mi plătești în
"România Legionară"! ...

Întro seară Cosmin vine cu un camarad
case nu avea unde dormi, rămânând să
doarmă la noi. Era Sherman, care fusese
arestat odată cu ceilalți studenți de la
Cernăuți, și după proces a reușit să evadeze.
Ne-a povestit cum a decurs procesul.

Când i-a venit rândul lui să spună
ultimul cuvânt, s-a adresat Președintele:

- Când eram elev. ...

- Nu mai ești elev, ți-ți întrerupe Președintele

- Atunci în viața mea de student. ...

- Nu mai ești nici student, ești un simplu
detinut, și spune din nou Președintele.

- Atunci în viața mea particulară, am
cutat niște versuri de Eminescu în
care spune așa. ...

Unde ești tu, Tepeș, Doamne
Ca punând mâna pe ei

Să-i împartă în două cete,
În nebuni și în miși....

Președintele făcu un gest să-l întreprindă,
dar ca la un semnal, din cele 70 de preșep-
turi, izbucni.... Spornică timerețe legionară.

Președintele începu să gesticuleze și
să strige la ei să oprească cîntecul.
Apoi începu să strige la soldații care
făceau de gardă:

— Garda, Garda!... În momentul acela
legionarii cîntau Reprenul; Garda, Căpetanul

— Soldații au zornidul și pe Președintele
strigînd, Garda, neștiind ce să facă, au
luat poziția de drept, cu arma la piept!

Tot completul de judecată a fugit în sala
de deliberare. Ofițarul care comanda Garda,
uscîndu-se pe un scaun, dădea din mîini
conducînd cîntecul. Intră în sală

Majorul Băluță care răzornidul pe Ofițer
dirijînd, dădu din cap zornind. Apoi
se adresă legionarilor, spunîndu-le că a

post destul atâr, iar acum în vază
 să se liniștească, aici în agravam
 situația. Când s'a dat sentința,
 la a spus că în loc de un an, eșt trebuia
 să le dea, pentru că au cămtriat, lui s'a
 dublat ~~sentința~~ pedeapsa, la doi ani.
 Închisoare. După aceea, el a reunit să
 eradge. Păul pe care-l avea blond,
 acum îl vopșise negru, pentru că să
 nu se recunoască. A doua zi i-au
 porostit, și lui despre planul nostru, iar
 el după ce a luat legătura cu Cernăuțul,
 a trimis după cățina Camaragi.

Au venit pe rând: Radu Ius, Balău și
 Aragos Popovici. Le-am spus, și lor ce
 aveam de gând și au plecat imediat să
 facă și ei rost de pistole și să vorbească
 și cu alți Camaragi. Apoi a venit pe
 la noi, Mitică Georgescu care ne-a
 spus că boimeste, că noi pregătim ceva
 și ne vază să sunl lăsam deoparte,

căci are și el un frate mort. Tugueu l-a
 trimis la Constantină să aducă niște
 pistoale. La câțeva zile după plecarea lui
 Mitică, Tugueu ne-a spus că Comandament-
 ul a făcut un plan pentru a da o lătură
 în mare, așa că noi trebuia să amândoi
 planul nostru. A venit apoi Mitică Georgescu
 cu un geamantan cu pistoale, împreună
 cu Gogu Ișcozaru*. Deoarece planul nostru
 s-a amânat, pistoalele trebuiau duse în
 altă parte. Am plecat împreună cu Tugueu
 la dna Rogojeanu, pentru a vedea cum
 dăruie putem aduce pistoalele aici. Trecând pe
 Ștefan cel Mare, ne-am urcat la clădirea
 Legumii de Jandarmi; căci Tugueu trebuia,
 împreună cu Constantin, să atace
 clădirea aceasta în noaptea lăturii.
 La dna Rogojeanu, ne-am întâlnit cu
 Ișcozaru Teodoru din Pralova și
 Camaradul Ursu. Tugueu a rămas să
 vorbească cu dna Rogojeanu în privința

* nume de Spina în comunistii noștri în țară.
 Au venit și pe Mitică și pe Tugueu în comunistii

pistoalelor, iar eu am stat de vorbă cu
 Teodorescu, care mi-a spus că Prohora trebuie
 să atace Palatul Regal. A doua zi am dus
 pistoalele la Ona Rogojeanu. În ziua de
 7 Ianuarie s-a întâmplat explozia din
 Căminul Parcă, unde a murit studentul
 Dumitrescu. În Duminică, ziua de 18
 Ianuarie Comarada Grecu a venit la mine
 și mi-a spus că trebuie să merg în oraș
 cu dânsa. Am mers la o vânzătoare unde
 m'am îmbrăcat cu un costum militar.
 După ce mi-a cunoscut gradul de caporal, Comarada
 Grecu mi-a spus că trebuie să merg la un
 atelier de sudură, care se afla pe o uliță
 din cartierul Calitonia, unde îl voi găsi
 pe locotenentul Dumitrescu, pe care îl ~~cunosc~~
 eu deoarece într-o seară la Comarada
 Dragomirescu și ră fac cunoscându-l
 dânsul. M-am dus la Atelier, unde se
 afla și locotenentul, mestemul, un lucrător
 și doi ucenici. După ce m'am prezentat

militară este, D^e Locotenent mi-a spus că
 ajut și eu oarecum lor case lucrău. Seara
 om pătut sta un pic de vorbă, eu Dănsul.
 Li spusese mesterului că lucra era secret
 pentru Ministerul Apărării Naționale și
 de aceea trebuia să lucreze la un atelier
 particular. Mesterul, i-a cerut un om de la
 Regiment pentru a sta de pază noaptea,
 căci el nu putea să doarmă de ele, deoarece
 dormea în altă parte. Mi-a spus cum
 în noaptea exploziei din Dorca, deș ară
 complet, *) Camaradul Homan Traian *) a venit
 la Dănsul pentru ai spune ce s'a întâmplat
 și să poată fugi de acasă. I mi vorbea eu
 multă admirație de Dumitrescu care
 murise și de Camaradul Homan. Apoi mi-a
 spusă dacă vom reuși să facem o de
 aruncătoare de flăcări, era superent.
 Venea la atelier dimineața la 5 și
 stătea până seara pe la ora 10 sau 11.
 Fica mă trimetea după diverse

*) În 1946 nu arăta ars (complet!) T. Homan. J. P. P.

48

cu împărăture, iar după câteva zile plecam
la diferite fabrici de nitran pentru a umple
tuburile cu aer comprimat. În câteva zile
am fost gata 25 de aparate. M-am trimis
apoi la Choral lui să-mi dea bani pentru
a cumpăra manometre. Am cumpărat
20 de manometre pe care am început să
le montăm. Seara am plecat să mă
întâlnesc cu Camarada Grecu, pentru a
spune să trimeată a doua seară o mașină
pentru transportul aparatelor. În seara
următoare a venit mașina, în care am
pus cei 5 aparate, apoi a plecat locotenentul
Dumitrescu, cu ~~ele~~ ele, pentru a le duce
la un loc sigur. În seara de 23 Tomaric
a venit altă mașină, condusă de serul
Berechet. A luat, și de data aceasta 5
aparate, urmând să vină în seara
următoare din nou.

În dimineața ~~următoare~~ zilei de 24
Tomaric, am plecat în oraș cu încă

două tuburi de aer, pentru a le umple.
 Când m-am întors pe la ora 9 dimineața,
 am găsit în atelier doi străini care
 așteptau. Mi-am închipuit imediat
 că s-a întâmplat ceva neobișnuit.
 Mesterul mă întreabă, când vine el
 locotenent, căci a întrebat un comisar
 de dânsul. L-am spus că trebuie să rămân
 cât de curând, căci așa mi lărasse vorba,
 slava când a plecat. Mi-am scos mantaua
 și am ieșit pe ușă, gândindu-mă că ar
 putea fugi, dar la ușă m-am întâlnit cu
 un comisar și 2 agenți. M-au legat din
 nou în atelier, întrebându-mă de locot.
 Apoi mi-au legat mâinile la spate și
 mi-au făcut perchezitive. În timpul
 acesta, atelierul se umpluse de
 polițisti. Mulți din ei s-a apropiat de
 mine și întrebându-mă din nou de
 locotenent, mi-a dat o ~~la~~ lovitură cu
 patul pistolelui peste față. A intrat

un alt politist amintând, că vine excelentă
 să. Imediat a intrat Gavrilă Marinescu
 și uitându-se la aparate, întrebă cum a
 fost descoperit atelierul. Comisarul care mă
 arestase pe mine i-a spus, că îl cunoștea
 pe locotenentul Dumitrescu de mult,
 de aceea venia în acelaș cartier. Seara,
 trecând întâmplător prin fața atelierului
 l-a văzut lucrând aici; iar dimineața
 când i sa arătat fotografia lui; a spus
 că l-a văzut aici. După aceea, Gavrilă
 Marinescu uitându-se pe mine, spuse
 politistilor; — Până deșeară să evadeze,
 și apoi pleacă.eram foarte calmi. Imediat
 după plecarea lui; m-au luat și politistii, și
 m-au urcat într-o mașină.

- Doamne, aputămi să mor frumos,
 mi-am zis în gând. Ajuns la politia
 m-au lăsat în cabinetul Inspectorului
 Dumitrescu, iar Colos și Otto Adamer,
 au intrat într-un birou alăturat.

- Ce-ati vult să faceți cu aparatele acelea, mă întreba el.
- A m vult să răsbunăm moartea Căpitanului, i-am spus eu.
- Eu înțeleg acest fanatism al Divaștră, spune el, dar nu vedeți că nu puteți face nimic, nici Dinezcu nu va ajuta!
- Noi avem credința că Dinezcu ne va ajuta, dar până la urmă, ne va ajuta.
- După aceea mă întreba unde este locotenentul Dumitrescu. I-am spus n. lui că nu știu.
- M-a întrebat dacă e curios pe Văzile Crăstescu Victor Dragomirescu, și Horia Lema. I-am spus că nu e curios pe nici unul, dar am auzit de Profesorul Văzile Crăstescu. Apoi mă întreba ce meserie am. I-am spus că sunt muncitor.
- Văzile, spune el, noi știți căm cinzei de mii de lei și dacă voi știți puteți da și știri, numai să ne spui de unul din acestia. I-am spus că nu știu.

A deschis usa becului, unde se afla Dobos si Otho Khamer, care m-au luat sa ma ducă la beci. Când coboram scările, Dobos striga tot timpul injurându-mă.

- A vrut să ne amorse pe totu, auzit, c-a oferit ~~de~~ Inspector paptegeci de mii de lei să ne spună ceva si nu vrea, asta lzebuie omorât. In camera becului, au intrat odata cu noi, vreo 12 politisti.

Beciul, era o camera de 3 metri pe 4, iar la lumina era un lemn rotund si gros, ridicat cam cu 10 cm. de la pământ, si amândouă capetele fixate in perete. ~~Mă~~ M-au culcat la pământ cu mâinile legate la spate, mi-au scos bocancii, si mi-au legat picioarele sus pe lemn, cu niste curele speciale. A poi Dobos, mi trua unul din ei au inceput să mă lovească la talpi, cu cauciu curle. După ce-au obozit puţin, au trecut alţii, schimbându-se mesee între ei, Cu topan din toate puterile.

Unul dintre ei mă întreba meseu; - unde
 este locotenentul Dumitrescu și ceilalți.
 La un moment dat, Bobos sare cu picioarele
 pe mine, cu toată greutatea corpului.
 În felul acesta sîrsea încoțitură pe
 mine, de la picioare pînă pe cap. Eu țipam
 cât puteam. După cîteva minute sare
 încă unul, care era foarte român, cred
 că avea peste 100 de kg. căci era înalt și
 foarte bine legat. Nu mai puteam.
 Sînteam cum mi se sfîrșesc puterile.
 Mă părea rău că sînt prea român și
 nu mi vine sîm. A și fi vrut să leșin.
 La un moment dat, mă întreabă de
 unde am luat bani pentru manometre.
 Imediat mi-a venit în cap, numele Strălu
 Liscu. Strîngeam din dinți de teamă
 să nu mi scape numele. Acum nu mai
 țipam, gemeam, căci nu voiam să
 deschid gura. Și mă loveau meseu,
 întreabându-mă. Numele stăruia în

mintea mea. De câțeva ori, era gata să-l
 spun. Simțeam că mă înăbuș. M-au
 descheiat la gât. Muschii dela pieișoare
 mă dureau tot mai rău. Fără să-mi
 dau seama, am spus: — Omul Țesu.
 L-au oprit din bătaie și s-au repezit eu
 totuși la capul meu, să audă. Cel care mă
 întreba meseu, mă întrebat pe ce strada
 sta. Le-am spus. M-au deslegat imediat
 și m-au târât după ei pe scări. M-au
 băgat în camera de poliție, care era
 plină de arestați. (Între timp, bărbatul
 se dusese cu mama la Atelier, unde a fost
 arestat și el, apoi au urmat ceilalți.)
 Când am intrat în sală am văzut pe unii
 întorcându-se capul dela mine, cum îngroșă
 iar o voce de fată făcând: — Rădău! ...
 Mi stiam căse să fie cauza. După
 câțeva minute m-au scos de aici și
 urcându-mă într-o mașină, am mers
 la Oficiul Țesu, pe care l-au arestat. Apoi

am venit din nou la politie. M-am bagat
 intr-un birou, unde erau mai multi
 politisti, am cerut apa, si am cagut jos.
 M-am destreptat terziu, noaptea. Langa
 mine, pe un scaun stătea un fondam
 cu arma in mana. Luni era stă. L-am
 rugat să-mi dea putina apă. Mi-a spus,
 că trebuie să merg eu să beau, căci nu
 avea pe cine să trimeata, car el trebuia
 să stă tot timpul cu mine, căci așa avea
 ordin. Mi-a ajutat să mă scol de jos, și
 am eut pe coridor. Pe sală l-am văzut pe
 istorul. Luni: A plumbu nervos.

Când am ajuns la apă, m-am uitat
 într-o oglindă. M-am speriat singur de
 mine. Fata și capul, umplate grasar,
 iar la coltul buzelor, două surte de
 vinge închegat de prelingea, în jos
 pe gât. Păream un monstru. Atunci m-am
 explicat de ce, căm am intrat în camera de
 sedinte, și am intrat totuși fata dela

mine. Demineastă, venind să facă curățenie
 m-am lăsat din nou în camera de studiu.
 Aici am văzut că au fost aduși și Teohari
 împreună cu Sherman. M-am bucurat că
 nu s-a găsit și pe ceilalți la mine acasă.
 Am sesizat să-i fac semn lui Sherman,
 să nu spună că mă cunoaște. Apoi am
 fost chemat în broul lui Dobos. Mi-a
 arătat eu ziar, spunându-mi:
 — Uite, locotenentul Dumitrescu, l-am
 împuscat, eu l-am împuscat. Te împușcă
 și pe tine, dacă nu-mi spui unde e Victor
 Dragomirescu, căci erai prieten cu el. În
 timpul acesta încălca un pistol, și-l învârtă
 prin fața mea. L-am spus din nou că nu
 știu nume de Dorșul. Cum am putut
 să prieten; când eu sunt muncitor, iar
 Dorșul Ligier. S-a luat cauciucul din
 perche și se apropie de mine. În momentul
 acela a intrat un agent care-i spune că
 sunt chemat de Comisarul Gheorghiu.

Când am intrat în biroul acestuia, l-am văzut pe Ducaru, stând în picioare lângă perete. Comisarul Gheorghiu mă întreabă dacă-l cunosc și de când. I-am spus că nu cunoaștem decând eram copii; căci el avea ruđe la Buzteu, unde venea în preajmă vară. După aceea, mă trimiseară în camera de studiu. După vreo jumătate de oră, mă cheamă din nou.

- Lucia Grecu, are legătură cu Victor Dragomirescu? - Am să-mi răspund. De unde o știi, stăruind lucrurile acestea. I-am spus că nu știu nimic. Se uită la Ducaru și-l întreabă și pe el.

- Tu nu știi dacă mai are acum, dar știu că venea la el când eram pe munte, a spus Ducaru. M-a scos din nou afară și după încă vreo zece minute mă cheamă iar.

- Unde ai plecat în zona de S. Tomanaș în Lucia Grecu? - Văzând că știu și

lucrul acesta, si-am spus ca am plecat cubansa,
de mi-a aratat atelverul unde trebuia sa
luiez, apoi am intrat in sala,
cand am vorbit pentru masa.

Dupa masa m-au intrebat, unde sunt
5 aparate, care le-a luat locotenentul in
prima sala. Le-am spus ca nu stiu,
lucru care era adevarat, dar ei nu m-au
crezut, si m-au bagat din nou la beci.

De data aceasta m-au batut numai
la talpi, dar mi se parsa ca ma doare
mai tare ca in prima zi. M-au batut
un timp, dupa aceea m-au lasat, poate
cand se si li ca nu stiu. A ramas impresia
ca daca ma mai bate odata, mi spune
tot ce stiu, chiar fara sa ma mac intrebe
si... - Doamne, Doamne! Fa o minune
cu mine, sa nu ma mai bata, si ma
omane, sa fac orice nu mai sa nu
ma mai bata, caci puteam aduce
dupa mine, si o multime de bai.

În dimineața următoare am fost chemat
din nou în biroul Comisarului Theorghiu.

Când am intrat în birou, Comisarul
Theorghiu, mi-a arătat ziarul cu fotografia
a lui Profesor Vasile Cristescu, mort.

- El cunoștii pe acesta, mă întreabă el.

- Nu, mi-l cunosc, am spus eu. Un agent
care era lângă mine, începuse să mă
lovească cu cauciucul peste corp. El opri:
Comisarul Theorghiu, care mi-a spus:

- Acesta e Vasile Cristescu, șeful vostru,
a fost, și îl omorât astăzi noaptea, acum
ce mai vești veți, nu vezi că tu rămâi
singuri. Dece nu știi unde e Victor
Dragomirescu, căci este din drumul.
Uite cum a făcut altul, am eu judecată,
mi-a spus unde l găsim pe Cristescu, și
lui i-am dat drumul, până să se
întâmpieze nimic... Când eram la
Jilava, am aflat de la ceilalți Comarași,
că acesta a fost Albreja... Din nou

i-am spus că nu știu. Mai târziu mi-a
 chemat car la el, întrebându-mă unde stă
 Lucia Grecu. I-am spus că eu nu pot să
 știu unde stă, deoarece nu am fost nec-
 esitată la Doina acasă, căci de câte ori
 avea să-mi comunice ceva, venea Doina
 la mine. Mă amuzat că mă duce car
 la beci. Atunci i-am spus, cum odată
 Camarada Grecu, mi-a spus că dacă vor
 avea să-mi comunice ceva urgent să scrib
 pe o poveră Culeică. M-au ecrit adresa, și au
 plecat după Doina. După vremea aceea
 chemat din nou la biroul lui: Bici era
 Camarada Culeică.

- Te doborâ, ce uităte biroul la el, acum el
 e un nostru? Nu te uită că e puțin schimb
 poate nu l-ai văzut ~~și~~ îmbrăcat așa.
- Nu, nu-l cunosc, răspunde Camarada
 Culeică. Se uită furios la Doina.
- Cum nu-l cunosti, ce, omul acesta e
 nebun, el cum te cunoaște. Atunci

si am spus eu ca Doamna Culicã nu are de unde sa ma cunoasca, pentruca noi nu ne-am intalnit niciodata. Camarada Grecu mi-a spus sa ma duc la Doamna numai, daca am era sa-i comune. M-a scos car afara. Ma bucuram ca, Camarada Culicã era asa de tare si nu vrea sa ma cunoasca. Intrand in sala de sedinta, l-am vazut in fundul salii si pe Camaradul Culicã. Am cazut eucazul pe banca. Doamne, ce-am facut, l-am adus si pe el aici. Acum se putea intanghala sa-l bage si pe el la banci, precum stiu, poate aducea si el pe altii. Si toate acestea din cauza mea. Mi-am adus aminte de Kaditza Verdache. Dece nu pot fi si eu ca el; sa-l spun acestor canalii, ca stiu, dar nu vreau sa spun! Cat sunt de mic... Lui venea sa ma vedea la fereastră si sa ma arune afara, dar ma oprea ceva. M-am uitat

spe Camaradul Culiță să văd ce face. S-a uitat la mine. I-am făcut și lui semn să nu spună că mă cunoaște. S-a pus îndemne, una în alta și le-a strâns și mi-a zămbit. M-am mai liniștit, văzându-l că e bine dispus. Seara a fost chemat de Comisarul Gheorghiu și nu sa mai autors. A în aflat că cam dat obuzul lui și Camaradei Culiță.

Vineri dimineața, venind Comisarul Davidescu în sala în care ne aflam, i-am spus că am avut la mine șos de lei; când am fost arestat și am vădit să beau un ceai, dar n-am băut.

~~La~~ Mi-a spus să-i cer Comisarului Gheorghiu. Când i-am cerut și lui mi-a spus:

- Ai vrut să ne omori și acum ne cere și hrană? ... Când a venit băiețelul de la Restaurant să-i a comanda, Gherman, văzând că eu nu comand nimic și știind că n-am mâncat de când am fost arestat, deoarece nu puteam, s-a

sculat în prevară și eu glasul lui blând,
spuse. — Domnilor, care nu aveți bani,
vă rog comandați ~~de la~~ orice dorință
vă mâncate, aici plătesc eu. Măm
uitat la el și s-au mulțumit din
ochi, apoi am comandat un ceai.

Spre seară, împreună cu Bucaru, Iherman
Techari, Custuroi, Berchet și alții, care
nu aveau nici o legătură cu noi, nea
dus într-o celulă de la beri, unde se nou
aflau vreo douăsprezece camarazi arestați
de mai multe zile. Dintre ei rețin
numai pe Corneliu Ungureanu.

Sâmbătă dimineață am aflat de la un
camarad care fusese sus, că s-a aruncat
o fată pe geam și a murit. Măm gândit
că ar putea fi Camarada Green, dar
Camaradul care a adus vestea me-a
spus că e o fată de la Telefoane.

După aceea a venit paznicul de la celulă
și ne-a dus în cel, care eram și la

ceacuri; căci le plătește o Camaradă a noastră, care era în celula alăturată. Era Camarada Valerica Nicolau, care fusese arestată tot în ziua de 24 Ianuarie, căci strigase în fața Palatului Regal, — «Trăiască Reginea și Capitanul!»

... Prin comandat 18 ceacuri și cornuri.

Seara m-au chemat sus, să-mi dau scriu declarativa. În timpul seara un agent mă întreabă; — ai auzit ce a făcutescu? Imediat mă trecut prin munte că Doina sa aruncat pe fereastră, dar i-am spus agentului că n'om auzit nimic. Mă să mă lăsa să, dar interveni Camarada Iheorghiu.

— Lăsa-l în pace, de unde vrei să audă din blei. Veni Camarada Davidescu, cu o legitimație și o stampilă și i spuse cum pot găsiți acasă la mine. Era legitimația lui Balau și stampila o adusese Iach dela poliția din Bacău.

Dar Comisarul Gheorghiu în timp ce am dat declarația, nu mi-a mai pomencut nimic despre aceste lucruri. Erau ametit de durere. Trei morți numai în câteva zile. Când am intrat în beci, am putut să-i spun lui Ducaru..

- Comisarul Grecu a fost ~~ca~~ care s'a aruncat pe ferastră, și am căzut pe patul de fier, izbucnind în hohote de plâns. Am auzit pe unul întrebind, - a fost logodnăa lui? A și vrut să mă reped la el să-l strâng de gât. L-am auzit pe Ducaru strigând și repezându-se spre el:

- Măgarule, - nareți nimic sfânt în sufletul vostru..... apoi numai mai auzit nimic, plângeam cu lacrimi mari care mi ardeau obraji. Se făcuse liniște. După un timp m'am liniștit. Mai târziu am aflat cum a fost arestată. Politruca se afla la sora Dima, Oana Olaru, întrebindu

unde o poate găsi. În momentul acela
 Comarada Grecu, a dat un telefon,
 întrebând dacă poate veni aici. Politistii
 cu pistoalele în mână, amănunțându-
 le au spus s-o cheme acolo. Comarada
 Grecu, fără să bănușcă ceva, a venit
 și a fost arestată. Au lăsat toate
 noaptea, iar dimineața, fiind îngușă
~~și~~ păzită de un țandarm, a profitat
 de un moment de neatenție din partea
 lui și s'a aruncat pe fereastră.

Țandarmul se repezi după ea, dar prea
 târziu. A ajuns numai de un picior,
 rămânând cu pantoful în mână,
 iar Comarada Grecu a căzut în prăpastia
 care probabil o chema. A doua zi am fost
 din nou chemat sus. Când am ieșit
 din celulă l'am văzut pe coridor pe
 Bobas, între mai mulți politisti.
 Când m'a văzut s'a repezit la mine
 și îmbrăcându-mă de perete stăgă la

mune; - Spune unde e Horia Sima, că te
omor... Jandarmul care trebuia să
mă ducă sus, mă împinse înainte
pe scări... L-am auzit spunând către
cealaltă polițistă. - Toată noaptea am
alergat după el. Aflasem că e într-o
cară de lângă Ploesti. Când am ajuns
acolo, dispăruse... Vestea aceasta
mai mă bucurat.

Printre noi se afla unul care nu fusese
nicodată Legionar. Se plimba furios, sau
stătea liniștit într-un colț ascultând
la glumele noastre. Într-o zi i s'bueni
furios; - Sunteți nebuni, nu mai aveți
casă, mai aveți familie, mai aveți nume.
Apoi mai liniștit: Olor sunteți noștri
oameni ce stați ordinar, ~~aveți~~ aveți
un ideal și restul nu vă mai intere-
soază. Păcăm organiza un ciclu
de conferințe în care ne vorbeau uni
dintre camarazi, oară pe zi. În

restul timpului făceam glume sau
vorbeam, despre vitorul care nu putea
să fie decât al nostru. Într-o zi
German a fost chemat pentru ai da
drumul. Înainte de a pleca mia
întrebat, cum li-ar putea găsi pe
Camaradul Dragomirescu. L-am spus
că nu pot să-i dau legătura, deoarece
el putea fi urmărit. Mai bine să plece
din București pentru câteva zile, și apoi
să se ducă din nou la bătrâni culalți,
pentru a face ceva. Pe ziua de 5 Februarie
ne-a trimis la jilava pe, Dr. Inginer
Coculescu, Dr. Băta, Popescu Redevanta, Dr.
Lăscu, Profesorul Dumitru, Chirilă, Neculescu
Dimitrescu, Custură, Berchet și eu.
Pe ziua de 16 Februarie, am plecat la
Proces, unde a fost adus ca martor al
acuzării bătăușul Iordache Negroară, de la
Vaslui. După ce a răspuns la toate
întrebările Președintelui, eu nu, a plecat.

În timp ce era cu mâna pe cruce, mi s'a
 părut că văd în jurul capului bătător
 Lordache, o aureolă!... Pentru mine,
 bătător Lordache era un sfânt!...
 Seara am plecat la Filara trebuind
 să venim s'a doua zi. La Filara,
 Demetrescu ne-a spus că un fondam
 care ne păzise la Prefectură, i-a spus
 că au fost arestați, după plecarea noastră,
 vica 8 Camarazi care au vrut să-l
 omore pe Armand Colimescu. Mi-am
 închipuit că au fost arestați, Cosmin, și
 cealaltu. Mai târziu am aflat că intraderin
 au fost ei. Sherman, Inagos Popovici, Baloiu
 și Loch, au fost ucis în becurile podului.
 ... Radu Ius, Cosmin și Tiber Popa, au
 fost trimiși în lagăr unde, au fost
 și ei împușcați în noaptea de 21-22
 Septembrie 1939, odată cu cealaltu
 Camarazi...
 A doua zi ne-am dus din nou la

Căminul de Resturi. Seara procesul s-a terminat mai de vreme. Sentința trebuia să ne-o aducă în timp de 48 de ore la Jilava. Când am ajuns la Jilava, dl. Profesor Dumitru ne-a spus că a văzut pe o reclamă de ziar, scris cu litere mari: Fruntasul legionar, Victor Dragomirescu, a fost arestat. Pe ziua de 24 Februarie a venit Procurorul și ne-a citit sentința. C.

— Contes, Chiu, 4 ani închisoare pentru atentat contra siguranței statului și două luni pentru port ilegal de uniformă. Cele două luni se contopesc. Eliberarea din închisoare la 4 Februarie 1943. Oțetul Lusu, Brechet și Custură 3 ani, Oț. Bătu, Demetrescu și Chirilă un an, iar Ing. Coculescu, Popescu Redeventa și Profesorul Dumitru, aceluiași. Când am plecat spre poliție totuși trei, cu lacrimi în ochi, ne-au spus că vor urma greșă și nu ne lipsescă

nimic. După două săptămâni am aflat
ca au fost trimise în lagăr.....

x x

Când am eşit din închisoare, povesteam
unei matusi a mea, câteva amintiri
din beciurile politizei.

- Voi mă Costică, câte ai mai pofțit și
tu. Parcă nici nu mi vine să cred că mi
spune ea.

- Da, cu dreptate, peste ani de zile, când
se va scrie o carte cu câte au suferit
legionarii în această Prigoană, cred că
nici noi, care am trăit aceste momente,
nu vom putea să le mai credem!..

Rostock 18 Iulie 1942.